

El e poporul liber

Nu-i marmoră pe plai să nu tresară,
Nici creangă nu-i în codru secular,
Nici pasăre măiastră să nu cinte
În douăzeci și șase ianuar!

Nu-i clipă să nu vrea să mai rămână,
Dar alte clipe vin la sărbătoarea
Stemei române și se-aprind pe culmi,
La țâmburi își trimite solii marea,

Cu-al lor mesaj. Și vulturii tot vin
Din munții rodnicilor albastre :
— Acum, șizeci de ani are zăpada timpiei
Celui dintii bărbat al țării noastre !

Rostind cuvinte, el grădini vestește
Pe-acest meleag răsăritean cu brazi,
El e poporul liber prin popor,
El e Luceafărul poporului de azi !

O, țara mea, tu dulce Românie,
Născută din sudori și munci de faur
Din vraja simburilor iar ne naștem,
Trăim un calendar cu toi de aur,
Iubim ! Sintem ! Zidim ! Cunoaștem !

El ține-n cumpănă ce-l nou și bun.
Dau aripi lirei, deci ! Mai largi precum
Colinele pierdute-n soare
Spre a-l cînta mereu, din zare-n zare...

OVIDIU GENARU

Urare

E zi de slavă pentru noi românii
Prin ani mereu va fi de-acum-nainte,
E astăzi ziua-n care s-a născut
Întiul țării noastre Președinte.

Ce să-i urăm noi cei de-aici, tot neamul,
Așa cum i-am urat și pină-acum,
Acestei stinci care cu braț și minte
Făcu de aur Patriei alt drum ?

Mulți ani de fericire, tinerețe
Alături de popor și de ai lui,
Mărețe fapte încă pentru Țara
Statuie luminoasă-nre statui.

De soare fie-i drumul către milne,
Speranță vie-a noastră-o tuturor
Pentru fruntarii, pace, libertate
Și pentru strălucitul viitor.

În frunte cu Partidul și lumina,
În fața celor care sint și cresc,
Să fie, să rămână totdeauna,
Izvor de vis și suflet românesc.

VIRGIL CARIANOPOL

Mihai Beniuc : "Steagul omeniei"
Ion Bănăuță : "Comuniștii"
Constanța Buzea : "Satete țării părintești"
Dan Deșliu : "26 Ianuarie"
Traian Iancu : "Trăim o dreaptă sărbătoare"
A. I. Zăinescu : "Țara în ianuarie"
Gheorghe Pitut : "Imbold"
Florin Costinescu : "Văstare al lumii românești"
Radu Cârneț : "Ca un izvor"
Daniela Crăsnaru : "Noi toți, într-o singură inimă"
Marius Stănilă : "Cel ce visează mai dreptă lumina"
Mihai Negulescu : "Luceafăr al columnei înalte"
Paul Tutunțiu : "Bărbatul"
Ovidiu Genaru : "El e poporul liber"
Virgil Carianopol : "Urare"
Niculae Stoian : "Noi toți, Partidul, Patria, Poporul"
Niculae Oancea : "Ce așezare firească"
Dan Rotaru : "Bătălia inimii cea mai curată"
Niculae Dan Frunteșiu : "Cînd țara-1 o Cîmpea-Libertății"
Miklos Laszlo : "În graul faptelor"
Ion Iuga : "În casa eroilor"
Paul Bulahur : "Omagiu"
George Chirila : "Un flu pentru revoluție"
Balogh József : "Revoluționarul"
Valeriu Bărgău : "Arborele revoluției"
Virgil Dumitrescu : "Durăm !"
Ion Sofia Manolescu : "Aniversare"
Sorin Teodorescu : "Omagiu"
Gheorghe Izbașescu : "La cîrma României"
Emilian Marcu : "E omul dintre oameni!"

Țara în ianuarie

Un imn ca o răstingere de aripi,
Țara-n ianuarie ca un lan
De spumă alb cum de zăpezi pe creste,
Un curcubeu se-arată-n lume, suveran,

El ne cunoaște, noi îl știm,
Iluminăm la matca anilor săi plini,
Așează templele pe inimi
Și-așează timpu-n rădăcini

O tinerețe-a patriei gindește-ntr-una
Și i se umple inima de tineri, blind,
Țara-n ianuarie își culege calde
Și își sărută-adinci zăpezile din gind

Noi în ianuarie ne culegem dulce
Sămînță punem pentru viitor,
Țara-n ianuarie ca un lan cu față
La tricolor cintind și la conducător.

A. I. ZAINESCU

Un fiu
pentru revoluție

Își începea în lume călătoria ; avea ochii
scăpărători și vii, venea dintr-o casă în care
bogăția dintii și cea mai de seamă înfloreau în copii.

Legende de haiduci de pe Olt, de la Jii, cîntecele
de alinare și dor, vechi eresuri, întâmplări despre Mihai
Voievod Viteazul i-au încălzit anotimpul dintii, i-au
umplut inima și gindul pentru o viață.

Copil fiind se visa oștean în oastea
neînvinșului Tudor. Căuta cu ochii în zare
câte orașele unde, din zori la crepuscul, oamenii purtau
mașini uriașe, trudeau din greu, sufereau în tăcere și
așteptau.

Se numise al celor mulți trimis, apărător al
cauzei lor. Sprijinind cu viața drumul de luptă care se
deschide spre noi. Alături de tovarășii lui căuta armele
cele mai potrivite, uneori invizibile ca literele scrise cu
cerneală simpatice pe foaia de țigară.

Într-o zi muntele negru se prăbuși.
Fiul pornit dintre colinele repezi, trecu sub povara
cătușelor, călît în viscolul aspru al înclăstărilor multe
era tot acolo, în primele rinduri.

- De-acum vom avea timp pentru toate, ne-a zis.
Pentru flori și pentru pline. Vom bate nollor cetății
temelie. Vom răsădi arbori în locul celor căzuți,
vom crește grădini peste singurătăți. Vom ridica hidro-
centrale și uzine cum n-am mai avut.

Vom clători o țară nouă pe un pămînt străvechi.
Este el cum îl știu. Astfel memoria viselor noastre
dinspre eroii românilor din totdeauna îl păstrează
cuvîntul și graiul nestins. Oștean al revoluției. Fiul.

GEORGE CHIRILĂ

GHEORGHE PITUȚ

„O stea politică-l pămîntu”
in zilele gîndirii mele,
cea mai iubită dintre stele —
cum, veșnic fi-va numai gîndul
că bunăstarea e cuvîntul
mai mult visat ca toate cele,
cînd hrana visurilor rele
e sîrăcia, nu mormîntul.
Celor ce dau imbold și mină
popoarele spre bunăstare
li se meneză o fîntînă
în suflete — păduri și soare
și toate falma viitoare
în țara numelui de zîmb.

Imbold

PAUL BALAHUR

Cîi vom lucra grădina
istoriei pe lume
și cumpăna luminii
cîi o vom lîna dreptă,
Vom călîta un cîntec
oducător de faptă
și vom clînsii pămîntii
care ne dau un numă.
Cîi vom avea în palma
ocetor țări albastre
o patrie de inimă
s-o punem temelie,
Ne va uni un cîntec
etern de viație
și vom iura credință
pe toate ale noastre.
Cîi fagurii de miere
oi limbiți voi rămine
și cîi eroii noștri
vor li lumina trează,
Vom lîna ca pîlă-n toate
pe cel care lucrează
de pe acum la chipul
istoriei de mine.

Omagiu

Vlăstar al lumii românești

O ramură deasupra pământului se-nclină
și ramura-nfloarește de-o veche, grea lumină,
Lumina din adâncuri, lumina tutelară
este lumina frunții zburcniță în afară
Și-a ochilor de ctitori de țară românească
meniți prin ochii noștri continuu să privească
Nu se zărea mileniul, cel prim, decit departe
și ei țineau pământul în miini ca pe o carte
Ei nu citeau cuvinte, ci ierbi, copaci și floare
Un alfabet de seve, lumini, esențe tari
făcea din moșii noștri ostași și cărturari
Și neînchisă cartea și fără somn în file
le cuprindeau și chip și sărbători și zile,
Știind că sint de-aicea și nu din altă parte
s-au înfrățit cu glia prin viață și prin moarte,
Și cînd și vieți destule și morți se întimplară
pământului din cuget i-au dat un nume : țară
De noi cercarăm plinsul, ne-a mai robit durerea
ei ne-au fost totdeauna și visul și puterea.
Vlăstar al lumii noastre, al spiței românești
crescu pământul țării înalt la Scornicești,
Azi cînd destinul nostru cu veacul se-ntretaie
rostim un nume simplu, de cîntec, Nicolae
L-au spus atîtea mame, atîția îl purtară
căci el egal e-n vîrstă cu dragostea de țară,
Și numele acesta umblă prin românlime
ca soarele prin holde, ca doinele prin rîme
Nu și-a aflat odihna : era a lui menire
un strălucit bărbat să-l poarte-n strălucire...

FLORIN COSTINESCU

În casa eroilor

Grînda casei pentru-un cer mai înalt
lumină-i în drumul eroilor
grăiește măicuța Alexandra
tranul vorbelor
cîmpuri de viață învie
în ochii celor trecuți în vetrele
mult întrebate,
măicuța vindecă lîntîni.

Prin mine ram incendiat
și rană deschisă
mina ei plînge
mina ei ca ogorul sufletului
grăiește măicuța pe ștergura ascunsă
sub neam de ctitorii înalte ;
grăiește dimineața
bărbatul-munte
bărbatul-țară
fulgeră porți întru lumină

pe coline roua încrustează statul
semnului
zilei

ION IUGA

TRAIAN IANCU

Și dacă bratul tău biruitorul,
și mînea luminată, trează,
Ne spune să ne facem Vitorul,
Românii, toți, Partidul îl urmează;
Că liniștea în suflete ni-e dată
Mărei stîndard, în zare!
Scump Votved, acum, ori niciodată,
Trăim și noi o dreaptă sărbătoare !...
Căci față albă-o țării sărutară,
Săracii, cei răniți, Stăpînii !...
Și soare de iubire, Primăvara,
Îi dau azi muncitorii-n chipul pînii...
Să cînte ciocirio-n România,
În zborul ei, străluminat de soare,
Să știm că-n fiecare-i Bucuria !
Acum, ori niciodată-i sărbătoare !...

Trăim o dreaptă sărbătoare

BALOGH JÓZSEF
În românește de Constantin Olariu

Revoluționarul
nu are
vîrstă, el nu are decît
o epocă,
în atelierul acesteia învață și își însușește
și practica și făurirea
istoriei. Unealta lui
cea mai de preț și de nădejde
e propria-i viață
e propriei nîngere și în foc.
Călită-n singe și în foc.
La multe încercări și grele
e pus să dea examen. El nu mai are timp
să-mbătrînească, — totă de ce
revoluționarul
nu are vîrstă, el nu are
decît o epocă o sa, care-i dă viață
și cu bătaia inimii marei lui al țării își
bătaia inimii sale
ior ritmul
eroiei sale vieți și-i potrivește
pașilor lui.

Revoluționarul

Noi toți,
Partidul,
Patria, Poporul

E țara românească-n sărbătoare,
Carpații dau ca bravi oșteni onorul,
Cînd urcă roșul steag și tricolorul
Ca pe-un catarg pe culmea cea mai mare.

E-un timp solemn cînd și mai larg
ni-i zborul

Spre-naltul crug al zilei viitoare,
că-n Nicolae Ceaușescu are
Pămîntul luptelor izbînditorul.

Răsune dar, a inimii urare :
Trăiască înaintemergătorul,
Nădejdea noastră-n vecl nemuritoare.

Și-astfel sărbătorind Conducătorul
Ne înălțăm în cinste fiecare
Noi toți : Partidul, Patria, Poporul.

NICULAE STOIAN

Bărbatul

Se nasc în lume arbori, în arbori se nasc lumi,
Din ciobul de scînteie un fulger se încheagă
O, maică Românie, tu ai știut s-aduni
Într-un bărbat speranța și-ntr-o noastră vlagă !

Cum stelele din slavă doar în fîntini rămîn
El în adînc de suflet ni se arată astru
El este focul viu al neamului român
Strălumînd și roșu și galben și albastru.

Noi credem în lumină, noi credem în Carpați
În Dunăre noi credem, și-n Olt și-n Prut și-n Mureș
Noi credem în bărbatul născut din mari bărbați
Ca-n muntele din care argintul curge luraș.

Se nasc în lume arbori, în arbori se nasc lumi
Dar unul e stejarul din vatra românească :
În rădăcini cum soarbe puterea din străbuni
Cu trunchiul drept se-implintă în cer, să-l biruiască.

PAUL TUTUNGIU

EMILIAN MARCU

Se-od în geam cum sîndă zăpezile stelare
Cînd sub ogînda lunii se dăltuiesc stăru
În inimile noastre stăruie vie-i omul
El, primul dintre fiii din româneștii grui.
E omul dintre oameni ce-și scrie existența
Cu truda de a face pămîntul mai bogat
Mai plin de a face pămîntul să ne fie
El, fiul țării noastre, înțelul ei Bărbat.
Au toți eroii țării lumina trasă-n pleoape
Prin brațe curge darul mai mult de a zidi
Sub pavăza lui dreaptă și în clară conștiință
El, fiul gliei noastre, erou mereu va fi.
E omul dintre oameni cu patrie-n privire
Destinul lui se leagă de-a patriei rodire.

E omul dintre oameni pe care l-am ales,
În lume să ne poarte destinele de neam
El, primul dintre fiii acestui dinz popor
Viteaz ca soimul-n munte, vîstăru-acestui
rom.

E omul
dintre oameni

Azi, îți urăm în glas cu toată țara
Ce-și poartă-n demnitate tricolorul :
„Să-l cîntorești cu geniu viitorul
Spre comunism, etern, ca primăvara”

Omagiu

Acum șizeci de ani, pământul românesc
Răbdînd de-atîtea veacuri obida și ocara
Născu conducătorul, om simplu și firesc,
Pe care-l așteptase dintotdeauna țara.

Ni-i dulca piinea, roadele-s bogate
Și pacea peste plaiuri se pogoaară...
Cu el vom cuteza tot mai departe,
Demni și stăpîni în propria-n. țară.

SORIN TEODORESCU

La cirna României

El a venit prin ani ca o legendă vie,
lumina veacului de mult l-a pregătît,
atotputernic spirit zburător
voința patriei cioplînd-o în granit.
În preajma lui sint oaze de foc
și împede speranța, a ridicat-o el,
dorînd în lume să triumfe viu
culorile victorioase din drapel
Ne-a pregătît, ostași ai vieții, să purtăm
armele muncii gravi și cu răbdare,
să dovedim că seva norocoasă-a
codrului valah nicicînd nu moare
La cirna României l-a dat putere nouă
sporînd lumina stemei sub care astăzi toți,
noi, comunistii, ducem patriei destinul
crescîndu-i flacăra spre strănepoți.

GHEORGHE IZBAȘESCU

Steagul omeniei

E important să ai petrol și aur,
Să n-ai omizi nici cari la tine-n pom,
Dcr dintre toate cel mai scump tezaur
Că să fie-n fruntea țării-u- om
Ce-nalță-n zare steagul omeniei :
Acesta e cîrmaciul României.

Republica din vîrsta-i e jumate
Dar din a lui jumate și un sfert
De luptă pentru bine și dreptate
Și comunism — aceasta este cert.
El stă muncitorimii noastre-n frunte
Ce către viitor și face punte.

Deschisul drum ce-l pardosim cu fapte
Cu trudă, hărnicie și cu artă
În vîgăuni zvrînd bulgări de noapte,
Cu ochii și cu degetul pe hartă
Și-n dreapta, sus, cu steagul omeniei,
În frunte e cîrmaciul României.

Mai este pînă-n piscuri sus pe creste ?
Întreabă unul-altul, dar din mers,
Și-naintașul său răspunde : Este !
Și-ntrebătorul ochii și l-a șters
Fîvind zîmbind la steagul omeniei
Ce-l ține sus cîrmaciul României.

MIHAI BENIUC

NICOLAE OANCEA

Mulți ani,
Comunistului de Omenie !
respectul istoriei,
la românii,
apropierea noastră aici,
De tot înțimă,
de neamului.
în cuvintele de acasă
ce așezare firească a chipului său
cu glasul lor liberi !
Numele lui imprimat
să vină la noi,
Copiii mei îl așteaptă
sintem !
Liberi ca pasărea dorului
și văd :
priveliște gîndurilor
Noaptea îi colînd
Conducătorului !
Cunoscut este sufletul meu
și spun :
și vin cu vorbele sale
Eu vin cu faptele sale

Ce așezare
firească

MIHAI NEGULESCU

Acasă demnităte de-a viso
și împlini prin noi a țării vîre,
de-o fi și riu și ram în țara ta
acel cuvînt de adevăr și dor
al oripii-n azur înmugurite.
din viața fiecărui și-o iuturor
luceafăr al columnei înfrînte
această cîntăreanță lumînd
în aspre clipe cugeți și ortere,
cu-azurul înfrînti de-acestă gînd —
ai săi și în trîmț și în durere
această viață simplă, de soldat
a devenit spie mai bine,
cu neodîhno seamă încercat
izvor de lapă, cîitor de destine
această verticală de-a tîbi
aici, acum, oricînd la doctorie —
desăvîrșind eternei Români
dreptate, adevăr și măreție.

Lucafăr
al
columnei înfrînte

În graiul faptelor

Ca muncitor, pe primul om al muncii
cu vorbe simple îl salut.
Doar știu de mult că El e cel ce a stirpit
din rădăcini

mizeria din trupul țării noastre.
El, cel ce ocrotește
lumina ochilor acestei țări
și știe mai profund ca orișicine
să desfășoare steagul revoluționar al
construcției și intrumusețării,
căci fața satelor și orașelor o știe, o cunoaște,
dreptatea celor mulți o înțelege,
români, maghiari, germani, a tuturor acelor
ce-n graiul muncii se exprimă.
Limba maternă a acestui pământ e munca.
Limba maternă a acestui pământ e frătia.
Limba maternă a acestui pământ e egalitatea

și echitatea.
Limba maternă a acestui pământ e legalitatea.
Libertatea
consimțită. Independența obținută prin luptă.
Pacea.

Așadar, țara vorbește în graiul faptelor.
Și iată, în graiul faptelor ne înțelegem
unii pe alții, în această patrie
ce Lui îi datorează tinerețea,
această patrie în care-i adresez o poezie
și -n vorbe simple îi aduc urare
ca de la comunist la comunist.

MIKLÓS LÁSZLÓ

In românește de Constantin Olariu

Ca un izvor

Ca un izvor ești în mine, pentru mine,
purificându-mi tainele cu frumos,
dându-le trup. Este vremea amiezii acum
și gîndul meu înflorește,
iar semințele invățăturii tale se coc.

Iată trec prin zile luminându-le,
soare e fruntea mea și carnea
de patimă cîntă. Este un timp alergînd
de-a lungul apelor și spre virturi semețe,
timp din mine arcuindu-se-nalt.

Interior ochii mei mereu te vor privi
de la început în inimă sălășluind. Mulțimea
te poartă în ea: flacăra a dreptății,
frumusețe din putere, putere din frumusețe
mereu îmbogățindu-ne zilele-fluviu.

O, cum ne împlinim în copii topindu-ne
scăzînd frumos! Dar tu fără de moarte
dinspre strămoși mereu sosînd, mereu
ești proaspăt ca o apă de viață,
izvor și soare, tu, putere...

RADU CÂRNECI

ARBORELE REVOLUȚIEI

Inelele arborelui sînt anii omenești
ori revoluției
ridicați deasupra pămîntului — deasupra
cerului
voci din istorii
— omul curaj scriind cu mîna
evenimentele noastre!
dimineața migăloasă a uzinelor,
ochii plantelor în creștere.
Omăgiu, flori și izbindă zburului său —
poezie și viață înscrisă pe timpie
omului din om sunt către om.
Arborele revoluției iese din prundăuri
cître steaua de sus desenînd vîntul,
cître odinucul pămîntului la izvorul preo vie
ridicat sărbătorește în lume spre glori.

Ceas ce răzbate timpul și gîndul meu tîndr
lăpă și versul — încercat minereu
la floarea vieții topindu-se astăzi
se preface-n omăgiu pentru Omul — Erou.

VALERIU BARGAȘU

26 Ianuarie

E ziua țării-nvegi această zi
simbolică, solemnă sărbătoare:
șateci de flămuri se înalță-n soare
spre slova scumpel noastre Românii.

Cu înimi înflorite, un popor
temerit — marea inimă și-o cîntă,
încredere, speranța neînfrîntă —
în drumul tot mai larg spre viitor.

A țării-i ziua-această și va fi
la fel, prin seculare generații,
cîi dăinuitor Oltul și Carpații
și slova comunistei Români!

DAN DESLIU

Noi toți, într-o singură inimă

O țară ca o piine, ca lacrima o țară
de două mii de ani aicea noi șezum.
Sub albăstrimea bolșii, ca sub o floare rară
s-au petrecut părinții-n copii ca și acum.
Și n-am călcat cu talpa, cu sufletul pe glie
noi am călcat, arind-o, iubind-o și murind.
Pământul nostru sfânt, durerea și mindria
acestor două mii de ani purtați în gind !
Și dacă vreodată, priviri întrebătoare
s-au minunat de riul și ramul de la noi,
de lanul prea undit, de prea întinso zare
pământul a primit la sine noi eroi.
N'mica nu e simplu. Nici piinea, nici cuvintul.
Infringerile dor, victoriile dor.
De-am înțeles aceasta, vom ști cu gind și faptă
mai liberi și mai demni porni în viitor
Un viitor spre care se îndreaptă
acest popor avind în fruntea sa
un OM DEPLIN, cu gindul și simțirea
călăuzite pururi de o dreaptă stea.
un OM care înalță de o viață
câtre lumină steagul țării sale.
Noi toți, cu bucurii și cu necazuri,
ne-aflarăm loc în inimă sa mare !
O țară ca o piine, ca lacrima o țară
și toată bucuria noastră de a-l ține
al spațiului acesta unde se petrecură
străbunii în părinți, părinții în copii.

DANIELA CRĂSNARU

Cînd țara-i o Cîmpie-a Libertății

Sub tricolorul ce ne este soare
Pentru o zodie a demnității
El ne arată limpedea urcare
Și țara-i o Cîmpie-a Libertății

Istoria se află-n acest gest
Cu toți eroii ce-au crezut în luptă
Cu toată îndrăjirea unui neam
Ne'ngenușchiată-n veac, neintreruptă

Tovarăși și prieteni, ca o oștire stăm
La temelie viselor catodii
Lucrarea noastră se așază-n timp
Cînd țara-i o Cîmpie-a Libertății

Și glasul lui, puternic a prin toți
Și gestul lui, în noi are tăria
Cînd Ceaușescu ne vorbește azi
Se face viitor în România.

NICOLAE DAN FRUNTELATĂ

CONSTANȚA BUZEA Scornicești, ianuarie 1978

Satele române sunt întotdeauna,
Pentru totdeauna, case părințești,
Locuri unde naște și de unde vine
Măica noastră-plină, bună și străbună.
Umbră și lumină brazdele-și ridică
În țara părințească, în drumul ei străvechi,
Simte fiecare că e fiu și fiică,
Săteag de puritate-ai vieților perechi.
Cîin de deal și țesuri peste care luna
Răsărind, veghează visul pe pămînt,
Într-un dor le-mpresuri satele române,
Satele române — leagăne de gînd.
Simte fiecare că e fiu și fiică
Gîndurilor mamei lui din depărtări,
Vine-n lumea vremii care-ntr-una este
Ca o gură caldă plină de-ntrăbări.
La izvorul limbii celei mai curate,
Vine-n amintire un copil purtînd
Viața vieții sale mamei să-i arate,
Casa părințească îi primește-n gînd.
Ca-ntr-o pace albă mărgînd rotundă,
Că-ntr-o ceață care în s-ar risipi,
Să-ntre-o ceață care în s-ar risipi,
Să-ntre-o ceață care în s-ar risipi,
Via își îndeamnă murguri limpuți.
Între în istorie, și în pomenire,
Fiecare-n parte, toate la un loc,
Prin barbații lupiei pentru omenire,
Satele române care nasc noroc.

Satele țării părințești

VIRGIL DUMITRESCU

Redînd întregă strălucire
cîi se cuprînde-n tricolor
El face azi ca să vibreze
prezent — trecut — și viitor ;
rotundă vatră, suverană, unită
sub aceeași stea
cum o văzură vobezii și cum Mihail crezu în ea
...Vorblm adesea despre oamnei
ca holda ce se leagă-n spic ;
El știe : fără Demnitote,
ființa noastră nu-i nimic !
și-ocum cînd scriu,
la Omu-acesta, la comunistul cel dinții,
chiar și privirii dintre pleoape l-oc spune
răspicat :
Acum cînd scriu suprem elogiu
acestei Zile de Ionar,
bătăia inimii, aleasă, din patru părți se-oude clar ;
sintem, vom fi
o noțiune privind mereu spre viitor
precum la porți — odinioară —
a gîdsuit un brav popor
...Să abă parte de-acei Soare
ce floarea o preface-n miere
din Tările de Sus — la Mare
e-n noi și număr și putere !
Juram să fim cu El alături alți la bine
și la greu —
să-și vadă Patria străbună
spre comunism urcînd mereu l...

Jurăm !

Bătaia inimii cea mai curată

De cutezanța-nțiiului bărbat
al României visele se leagă.
Lui se cuvine imnul înălțat,
Lui celui ce-l ad-niră lumea-ntreagă.

Azi pentru țară inima lui bate,
pentru sămința pusă în ogor,
pentru a patriei eternitate,
pentru culorile din tricolor.

In legănare, grul îl slăvește,
din gindul lui și grul-și la lumina.
Sintem un trup ce-n lume înfloarește,
și România ni-este rădăcina.

Intiiului bărbat al țării, lată,
Imn demn l se cuvine închinat.
bătaia inimii — cea mai curată —
o-ndrept spre-nțiiul patriei bărbat.

DAN ROTARU

Cel ce visează mai dreaptă lumină

Nu voi obosi niciodată cîntînd pe bărbatul prin care
se implinesc năzuințele neamului,

Pe cel ce veghează, muncește, gindește și luptă :

La comunista veghe ochii săi
adaugă luminii limpezime — in orice braț
slăvind prin muncă țara, se simte brațul său
lucrînd alături.

E timpla sa — între timpla milioane
gîndînd destinul țării — cea dintii, și-n lupta
pentru bine El — e-nțiiul.

Nu voi obosi niciodată cîntînd pe bărbatul
ce lumii îi visează mai dreaptă lumină, cel care
in aritmetica simplă a iubirii de oameni ne spune
că înainte de toate o pușcă înseamnă
o mie de piini pentru copiii flămînzi ai planetei.

De aceea :
cuvîntul său trece prin lume ca o făclie de pace,
Patria învață cu oricare zi ce e mersul înainte, popor
între popoarele lumii se-nalță poporul român.

Nu voi obosi niciodată cîntînd pe bărbatul
între comuniști, comunist — Ceaușescu I

MARIUS STĂNILĂ

ION SOFIA MANOLESCU

Timp tulburător invocă în cuvînt
investiți în lumini — tălmăcind sufletul
pentru ce e ales și împlinit în destîn
oidoma zborului îndîlnind adîncimi
Către înțeleși întrebătorilor milenare
se îndreaptă îndemnul pămîntului apărât
să nu întirze pacea singelui înfrăți
pînă la demnitatea din fereastră istoriei
îndolțorai străbunilor mei mă oplesc
pe sub arcada triumfului dobîndit
să se umple rodul ogorului românesc
cu aleasă trimiere către semnul om
Timpul deține multe zboteri în fiicări
deslășind vechiticia din sinul stîrpei
cînd steaua ochiului de sub darul țării
alege nașterea in preajma unitii
pentru viitorul semînțelor zburătoare
Veacuri de veacuri ne dezbrăcăm ferice
cenușii
de la marginea fapțelor izvorînd din străbuni
pînă la stema de partid a lui sărbătorii
cu semne mari pe așezămîntele lumii.

Aniversare

ION BĂNUTA

Comuniști!!!
din vechi timpuri de chin vin
să are pămînt românesc divin
Comuniști!!!
din dorul, din flori albastre vin
să are cer românesc de senin.
Comuniști!!!
din grîu, din floarea soarelui vin
să are cîntul din codii Cosmin.
Comuniști!!!
să are socole din rosmarin.
Comuniști!!!
din oțel, din fieruri roșii vin
să are mirezmele din destin.
Comuniști!!!
din marmuri de vesnicie vin
să are suflet românesc divin.

Comuniști!!!

